

krajine San Paolo v Braziliji v južni Ameriki. Pismo se glasi:

Italijani se v Ameriki bahajo, kako so njih izveščani vojaki hrabri in kako Avstrijce podijo in pobijajo in da so že Italijani v Gradcu in v Ljubljani. Italijani tudi širijo vesti, da so si zelo mnogo denarja izposodili, da bodo mogli za Avstrijo (ko jo zasežejo) plačati njen dolg. Tukaj je več Italijanov, kot drugih ljudi. Če jim kdo reče, da imajo Italijani večje izgube, kot Avstriji, že pokažejo nože. Ko ne bi mi bili bolj pametni, bi imeli tukaj tudi vojsko. Nikoli Italijana ne hvale, zato pa se morajo sami hvale.

Deset mesecev italijanske vojne.

Prad desetimi meseci, kako navdušenje v Italiji, ker so mislili, da bo v par mesecih konec vojne in da pridobi Italija Gorico, Trst in Dalmacijo. Po desetih mesecih so tam, kjer so bili prve dni, ko so z godbami prikorakali v Furlanijo in šli dotle, do kjer smo jim dovolili. Potem pa niti koraka naprej. Zaman bi jejo ob kraško skalovje, zaman se vzpenjajo proti Kalvariji, nič ne pomagajo napori ob tolminskem območju, ob koroški fronti, ob silovitih tirolskih Alpah. Italija je gospodarsko uničena, ljudstvo je razburjeno. Kadorna pa je pobitel te dni v Parizu in v Londonu, odkoder misli, morda da se vrne s čarobno močjo, da predere soško fronto in poniža pred seboj Dolomite. Ali na fronti je vse po starom in listega „lepega vremena“, katerega Kadorna tako željno pričakuje, ni in ni. Še dva meseca, pa bo leto dni, odkar se bori Italija proti Avstriji. Ali bodo butali še dva meseca ob naše utrdbe in junaške prsi naših tamonjih braniteljev? Da bi se Italija spametovala v sled dosedanjih porazov in izgub, na to ni misliti, usojeno jej je, da izkrevavi ob avstrijski meji za izdajsko njeno početje.

Izredno velike italijanske izgube v peti ofenzivi.

Švicarski listi poročajo, da so imeli Italijani v peti ofenzivi izredno velike izgube, tako velike, kakoršnih še ni bilo pri dotlednih sunkih. Da se je ustavila ofenziva tako hitro, so krive te izgube. Dva polka italijanskih ženijskih čet, ki sta čakala v frontni vrsti, sta bila s hitrim protisunkom skoro popolnoma poražena.

Kadorna na francoskem bojišču.

Kadorna je šel iz Pariza v London, iz Londona pa na francosko bojišče. Najprej je obiskal belgijski glavni vojni stan, kjer je imel dolgo posvetovanje s kraljem Albertom. Na to se je podal v angleški vojni stan, kjer je bil baje sijajno sprejet. Z angleškim poveljnikom generalom Douglas Haigom je obiskal glavne točke angleške fronte. Na to se je podal v Pariz, odkoder obiskuje francosko fronto. Koncem tedna se vrne v Italijo, gledat, če je izdajalcem vreme postalo že prijaznejše.

Pred šesto italijansko ofenzivo

Poročila z italijanske fronte pravijo, da se Italijani pripravljajo na šesto ofenzivo. V Benečiji, torej v bližini soške fronte, se opaža zadnje dni prav živahno prevažanje svežih čet na soško bojno črto, kar znači, da bodo Italijani skoro gotovo začeli spet z veliko silo napadati. Na Doberdobski planoti so se že vršili dne 24. marca hudi spopadi. Naši so vse napade pri Sv. Mikaelu, Sv. Martinu, Seleah in pri goriškem območju odbili. Živahni boji se vršijo tudi na koroški črti. Lehi bi radi dobili izgubljene postojanke pri sedlu Plöcken nazaj, a vrli lovci bataljona štev. 8, pri katerem služijo štajerski in koroški Slovenci, so vse napade odbili. Pred njihovimi postojankami je ležalo dne 27. marca 500 mrtvih Lahov. Hudi boji se vršijo tudi za postojanke na Malem Palu na Tirolskem.

Domneva se, da so v Parizu pri zadnjih posvetovanjih pozvali Italijane, naj začnejo z ofenzivo; da tako Avstrija ne bi mogla pošiljati svojih čet pred Verdun. Francoski list „Echo de Paris“ priporoča Italijanom, naj avstrijsko fronto na enem mestu odločno napadejo in tako vkorakajo v Ljubljano, Trst in dalje proti Dunaju. Bi že bilo, ko bi naših vojakov ne bilo!

Težave z ranjenci v Dolomitih.

O težavah pri pronašanju ranjencev v Dolomitih (na Tirolskem) poroča neki prostovoljec svojim domačim: Zjutraj ob 7. uri se oglasi poziv: „Prostovoljci za prenos ranjencev naprej!“ Oglasi se 20 vojakov in proti večeru se odpravijo navzgor proti postojankam. Po peturni hoji smo skoraj na vrhu. Me ne zamenja drugi in kot krilna straža vzamem puško. Kot prvi grem tipač dalje. Tedaj mi zadene noga na nekaj mehkega. Nehote sežem po oviri — in v roki držim ledeno mrzlo roko. Luč je prepovedana, a tudi žepna svetilka, ker smo tik pred živimi ovirami. Tipljem dalje in doženem, da leže tu trije mrtvi. Čudno ti je pri sreči: Vseposod prežeha smrt, črnotemna noč, mrtveci ob nogah. Oglasi se tibo ječanje

in mi vemo, da smo na cilju. Polnoči je proč. Previdno naložimo ranjence. Naša nosilnica je zadnja. Na povratku se vdramo do kolen v močvirna tla. Nosi-mo Italijana, ki je izredno težak. Po 20 korakih razsvetli svetilna krogla vse naokrog, kakor bi bilo podnevi. Tu pomaga samo eno sredstvo: dol tam, kjer stojiš. In takoj zatreska. Vedno iznova švigajo svetilne rakete in vedno iznova popadamo na tla. Tedaj zakliče ranjenec: „Aqua, mi dia aqua!“ (Vode, daj mi vode!) Preko kolen zagazim v ledeno mrzlo otok in prinesem ranjencu vode. Pogled poln ljubezni in hvalečnosti mi je bil v plačilo. Kako prisrčno mi je sovražnik stisnil roko! V nekaj urah smo došli ostale nosilnice.

Sam Bog me je varoval in moja velika svetinja.

Peter Ogrizek od Sv. Petra na Medvedovem selu poroča z južnega bojišča:

Bilo je dne 26. okt. 1915, ob 3. uri popoldne. Stirje smo v kritju v pogovoru, nad nami se pa suče italijanski letalec, ki si riše našo postojanko. Letalec izgine in za četrt ure že pade prva granata v zadi za kritjem. Jaz rečem: Pojdimo v drugo kritje, tu ni več varno! Ko izgovorim, že pade druga granata; en meter od nas. Nagloma rečem: Sedaj pa pograbimo puške in bežimo! Komaj to izgovorim, že pade tretja granata v sredo med nas. Enega ubije, drugega težko rani, tretjega lahko, meni pa se ni nič zgodilo. Pač pa mi je puško zvinilo, nahrbtnik raztrgalo, krušnjak ob strani tudi raztrgalo, le molitvenik, ki je bil v njem, je ostal popolnoma nepoškodovan. Sam Bog me je varoval in moja velika svetinja s podobama sv. Družine in angela variha, ki sem si jo pripel na prsi že v Petrovčah in še jo vedno tukaj nosim.

Podoba Srca Jezusovega nepoškodovana med razvalinami.

Karl Sabeder iz Jarenine piše vlč. g. dakanu J. Čizku z italijanskega bojišča:

Neko jutro ob ranem svitu, ko je še topništvo počivalo, grem radoveden pogledat v bližnjo vas. Z žalostnim srcem sem gledal večinoma do tal porušeno hišo in na steni krasno podobo presv. Srca Jezusovega. Podoba je meter visoka, živo slikana in je nekaj častitljivega. Moje srce je bilo ginjeno do solz. Ta podrtja in ta nepoškodovana podoba, to ne more biti samo slučaj, ne! To je nebeška usmiljenost, katera nam je tukaj pri potu pustila to tolažljivo podobo, da se marsikateri mmogredoč, obupan in potrft vojak pri tej toliko tolažljivi podobi ustavi, jo počasti in prosi neskončno usmiljeno Srce Gospodovo varstva in pomoči. Potem lahko poln zaupanja in tolažbe nastopi svojo pot. Bil sem svoje dni bolj med mlačnimi kristjani, pa vendar sem imel veliko veselje do svetih podob in sem jih rad počastil, kjerkoli sem prišel. Z njimi v dotiko. Božje Srce mi je v tem trenutku vse povrnilo, namreč da sem popolnoma potolažen v živi veri, da še biva nad nami pravični, pa tudi usmiljeni Bog, kateri varuje one, ki se k njemu zatekajo.

Prečastiti gospod! Ni mi hlało miru, predno se nisem odločil, da Vam ta dogodek iz mojega življenja naznanim. Vem, da ste goreč častilec presv. Srca in da se ga s tem večjo gorečnostjo oklenemo. Srce Jezusovo, bodi naša bramba!

Kako sem šel po kapo laškega vojaka.

Peter Ogrizek od Sv. Petra na Medvedovem selu piše z italijanskega bojišča:

Neko noč vpraša naš poročnik: Kdo si upa iti po kapo mrtvega laškega vojaka, ki leži v žičnih ovirah, da izvemo, od katerega polka je? Ko se nihče ne oglasi, se jaz ponudim za to nevarno delo. Počasi se priplazim do njega, bil je 25 metrov oddaljen, a rabil sem za to poldrugo uro. Malo sem se premaknil, pa sem postal. Bilo je mesečno in lahko bi me opazili sovražniki. Ko dospem do njega, mu vzamem kapo in jo v nekaj skokih ponesem k nam nazaj. Lahko so sicer streljali za menoj, pa me niso zadeli. Poročnik me je pohvalil in moral sem biti vedno pri njem. Bil sem predlagan dne 1. novembra 1915 za odlikovanje.

Rusko bojišče.

Kakih posebno važnih dogodkov na avstrijskem delu ruske fronte zadnje dni ni bilo. Pri Burkanovu ob Strypi so naši dne 24. marca vdrlí v sovražne jarké in tam porušili ruske obrambne naprave. Isti dan so se naše poizvedovalne čete pri Lataču ob Dnjestrju pred rusko premočjo umaknile v svoje glavne postojanke. Ob Dnjestrju niso Rusi še nikjer drugod prodrlí čez reko, nego samo pri velikem ovinku južno od Bojana (ob besarabski meji). Nasprotno pa se naša postojanka na severni strani Dnjestra pri Zalesčykyju zelo dobro drži. Pri Uščički Rusi niti niso poskušali priti čez reko. Uradno poročilo dne 28. marca pravi, da so Rusi ob besarabski meji pri Bojanu in pri

Oliki zopet razvili živahno delovanje artilerije in infanterije. Ob Strypi (ob izlivu v Dnjestr) so tudi pričeli napadati. Ali so to znaki že tako dolgo prerokovane ruske ofenzive tudi nasproti avstrijski fronti, bo pokazala bodočnost.

Na severu, v prostoru med Naroškim jezerom in Rigo (južno od reke Dvine) je ruska ofenziva proti nemškemu delu fronte v polnem teku. Tam se vršijo že od dne 17. marca srđiti in zelo krvavi boji. Rusi so se navalili z velikansko silo na Hindenburgovo armado, katera se je le na manjšavnih točkah nekoliko umaknila. Rusi imajo na tej črti, ki je dolga 360 km, zbranih 30 armadnih zborov. — Nemci pravijo, da so Rusi dosedaj izgubili že do 80 tisoč mož.

Francosko bojišče.

Pred Verdunom se sicer ni nobeden izmed obeh bojevnikov od zadnjega poročila sem premaknil, toda boj se nadaljuje. Nemci so dne 25. t. m. tako silno obstreljevali Verdun, da je v mestu izbruhnil požar. Nepristranski vojni poročevalci pravijo, da za Francoze pri Verdunu preostaja samo dvojno: Ali da izročijo Verdun Nemcem, ali da se spustijo z Nemci v veliko in odločilno bitko. Poročevalci priznavajo, da nemške vojaške priprave nadkriljujejo priprave Francozov.

Glavni naskok na Verdun.

Boji se razširjajo čez celo francosko bojišče. Artilerija deluje vedno živahnješe. Francoski časopisi pravijo, da kažejo vsa znamenja, da bodo Nemci v kratkem z vso silo naskočili Verdun.

Pariška posvetovanja.

Kadorna, poveljnik laških čet, je iz Pariza odpotoval tudi v London na obiske. Iz Londona se je zopet vrnil na Francosko, kjer baje sedaj študira na francosko-nemškem bojišču način odločnega bojevanja.

Ta teden se vršijo v Parizu posvetovanja četverospornostnih ministrov zastran različnih gospodarskih vprašanj. Razven Ruske so vse države zastopane. Laško zastopata ministra Salandra in Sonnino.

Kaj je delal Kadorna v Parizu in v Londonu, in v kakem smislu so se vršila ministrska posvetovanja v Parizu, ne vemo. Kar pišejo časniki, so le ugibanja. Le toliko vemo, da kjer se shajajo naši sovražniki, se delajo načrti proti nam in ne za nas. Bodimo torej tudi mi vedno na straži! Zato se nam zdi tudi skrajno neverjetno naziranje graške „Tagespost“, ki ne izključuje, da so se naši sovražniki že posvetovali o vojnih ciljih, to se pravi o predpogojih za mir.

Podmorski boj.

Boj nemških podmorskih čolnov proti angleško-francoskim trgovskim ladjam se je meseca marca zelo poostiril. Vsak dan potopijo Nemci po eno ali dve sovražni ladji.

Nov spor z Ameriko.

Spor med Nemčijo in Severnoameriškimi državami zastran podmorskega boja proti oboroženim trgovskim ladjam še ni poravnán, in že se je dogodil nov slučaj v podmorskem bojevanju, ki razburja Ameriko. Na ladji „Sussex“, ki so jo Nemci torpedirali, se je ponesrečilo tudi nekaj Amerikancev. Amerika že zopet govori, da bo pretrgala z Nemčijo diplomatske zveze, da je razmerje skrajno nevarno in tako dalje. Amerika je sedaj največja zaščitnica Anglije in Francije na morju in vsled tega veliko kriva, da se vojska vleče vedno dalje brez konca in kraja.

Pred Solunom.

Rumunski listi pišejo, da se Francozi in Angličani pripravljajo na ofenzivo, ker so avstrijsko-nemško-bolgarske čete drugod zaposlene. Ali francoske in angleške ne? Grški listi pa pravijo, da se Bolgari pripravljajo za veliko ofenzivo proti Solunu. Menda bo najboljša, da ne verjamemo ne rumunskim, in ne grškim listom.

Prince Mirko v Cetinju.

Črnogorski prince Mirko, ki je že dalje časa bodelen in je dosedaj stanoval v svoji villi v Podgorici,

je pred kratkim prispel v Cetinje, kjer so mu zdravniki svetovali, naj spremeni zrak in se obrne do strokovnjakov. Kakor se poroča, se bo princ Mirko podal v kakšno kopališče, kakor hitro bo zdravje to dopustilo.

Grčija o našem položaju.

Grški vladni list „Neon Asti“ opisuje sedanji vojni položaj in pravi: Kar danes vemo, je, da imata Avstrija in Nemčija, odkar ste razbili Srbijo in Crnogoro, gospodujočo ulogo na Balkanu in na vseh frontah prvo besedo. Avstrijska in nemška armada zadržujeta ruskega velikan z njegovimi milijoni in milijoni bajonetov, da ne more naprej, Italijo sta potisnili iz napadanja v obrambo, a na francoskem bojišču se mora četvero-sporazum z velikanskimi izgubami braniti proti nemškemu napadanju.

Mir blizu?

Glasilo neodvisnega angleškega delavstva „Labour Leader“ izraža mnenje, da postaja razpoloženje za mir vedno ugodnejše. Francoski finančni minister Ribot je namignil, da je mir blizu, in te besede se smejo smatrati kot izraz cele Francije. Tudi na Angleškem je zadnji čas javno mnenje krenilo na drugo plat, kar najlažje potrjuje govorniki na ljudskih zborovanjih.

Amerika bo posredovala za mir?

Italijanski listi prinašajo na prostorih, ki takoj zbudijo pozornost, vesti o pogovoru, ki se je baje vršil med nemškim državnim kancelarjem Bethmann-Hollwegom in ameriškim poslanikom v Berlinu. Oba državnika sta razpravljala o možnosti skorajšnjega sklepanja miru. Listi opozarjajo na poročilo ameriškega časnika „Evening-Post“, kateri je priobčil omenjeni pogovor med nemškim državnim kancelarjem in ameriškim poslanikom. Državni kancelar je baje izjavil, da čas, ko bodo Združene države Severne Amerike lahko začele pripravljati tla za mirovna pogajanja, ni več daleč. Ameriški listi pa celo prinašajo domnevane mirovne pogoje, ki jih je sestavil nemški državni kancelar. Londonski dopisnik italijanskega lista „Corriere della Sera“ piše, da ima poročilo lista „Evening-Post“ samo namen, da lahko nemški poslanik grof Bernstorff v Vašingtonu dožene, kako bi v Ameriki javno mnenje sodilo o posredovanju Združenih držav v prilog miru. List „Secolo“, ki se tudi bavi z gorej omenjeno zadevo, pravi, da če poročila ameriških listov temeljijo na resnični podlagi, se lahko smatra, da je Amerika po odstopu admirala Tirpitz zavzela napram Nemčiji prijaznejše stališče.

Bošnjaki pri cesarju

Cesar je v torek, dne 28. t. m., v Senbrunu na Dunaju sprejel odposlanstvo Bošnjakov in Hercegovcev, sestavljeno iz vseh stanov, da so mu pod vodstvom deželnega načelnika generala Sarkotiča izrazili svojo zvestobo in udanost. General Sarkotič je rekel v nagovoru, da se je poskušalo Bosno in Hercegovino, katera je prišla pod cesarjem Franc Jožefom v mirno in redno razmere, iztrgati naši monarhiji. A prišlo je drugače, sinovi teh dežel zmagonosno prodirajo s habsburškimi zastavami v tuje dežele in povzdignjenim in veselim čustvom prinašata Bosna in Hercegovina žrtve na altar velike skupne domovine. Cesar je odgovoril, da ga veseli, videti zastopnike Bosne in Hercegovine pred seboj. Bosansko-hercegovske čete imajo pravico do njegove očetovske hvaležnosti. Tudi prebivalstvo rado žrtvuje in pomaga. Cesar z zaupanjem v Vsegamogočnega pričakuje, da se bo v bodočih mirnih letih delalo složno in plodonosno, ter pozdravlja zvesto mu prebivalstvo Bosne in Hercegovine. Na to je cesar ljubeznjivo govoril s posameznimi člani odposlanstva.

Slovenske žrtve za domovino

— **Stefan Aristovnik.** Častno je padel na Doberdobski planoti dne 25. nov. 1915 vrli slovenski mladenič Stefan Aristovnik iz Arjevsi pri Petrovčah. Prvokrat je bil na Doberdobski planoti ranjen dne 28. junija 1915. Tokrat pa ga je zadela laška krogla naravnost v čelo. Rajni Stefan je bil blag

mladenič. Kot krojaški pomočnik pri svojem bratu je poleg stanovskih vestno izpolnjeval tudi svoje verske in narodne dolžnosti. Bil je tudi član petrovškega Orla, izvrsten gledališki igralec in tamburaš ter cerkveni pevec. Ko je prvokrat odhajal k vojakom, dala mu je njegova sestra svetinje in rožni venec, in ko je prišel na dopust, jej je vse to pokazal in rekel, kazajo rožni venec: „Vidiš, da ga še imam in niti enkrat nisem streljal, da ga ne bi imel ovitega okrog roke.“ In pisu teh vrst je rekel: „Prišel sem se nazaj, za kar se imam zahvaliti Petrovski Mariji, katero sem vsaki dan in vsako uro klical na pomoč.“ — Svetila junaku večna luč!

— **Janez Golenač.** Iz Čadrama se poroča: Janez Golenač, 23letni vzgledni mladenič, iz premožne hiše, je vsled rane v vratu po sovražni krogli na Doberdobsko dne 26. avgusta 1915 umrl v bolnišnici v Ljubljani in bil tam pokopan. Ker so pa stariši rajnega — edini brat tudi vojak — in sestre želele rajnega imeti med svojimi domačini, se je z dovoljenjem ljubljanskega magistrata dne 21. febr. t. l. truplo izkopalo in dne 23. febr. pripeljalo v Čadram in dne 24. febr. se je po slovesnem mrtvaškem opraviilu in po nagrobnici, govorniki po monsignorju župniku, vpričo obilnega ljudstva na domačem pokopališču položilo k večnemu počitku. Na srečno svitlenje nad zvezdami!

— **Franc Inkret.** Od Sv. Petra na Medved. selu se nam piše: Dne 22. jun. 1915 je umrl v Horodenki v Galiciji Franc Inkret iz Drviš. Vojni kurat dr. Karol Pavič je poročal o njem materi Julijani Čakš sledeče, ko se je živel: „Zadela ga je krogla v prsi; sedaj težko leži na postelji. Nепrestano misli na svojo ljubo mater in zelo pobožno moli ter priporoča svojo dušo presv. Sreč Jezusovemu in blaženi Devici Mariji. Te dni sem ga spovedal in mu podelil tudi sv. poslednje olje. Razume se vse dobro, toda težko diše, ker mu kri iz prsi zapira grlo. Vi izgubite sinka, pa dobite angela, ki bo Vaš priprošnjik pri Bogu. Hvala Vam, da ste znali dati nebesom angela, domovini pa junaka! Lahko jokate, vendar veselite se kot prava krščanska mati.“ Kadet Boleslav Kvietkovski pa je sporočil materi, da je umrl in bil pokopan na pokopališču v Horodenki v izhodni Galiciji. On piše: „Izgubili smo žal hrabrega vojaka, toda padel je častno kot hraber branitelj domovine. Mesca marca je bil Vaš sin odlikovan s hrabrostno svetinjo. Ko je bil ranjen, je ležal poleg mene in je vedno govoril o Vas.“ Rajni France, ki je padel v 21. letu starosti, je bil sicer doma in v tovarni dokaj lahkomišljen, a na bojišču je kaj lepo dokazal, da je sin hrabrega slovenskega naroda in verne slovenske matere, ki mu je bila ob smrtni uri posebna tolažba. Vrli junak, počivaj v miru!

— **Janez Kajzersberger.** Sv. Andraž v Sl. gor.: Mladi mož Janez Kajzersberger, posestnik iz Smolinjce, star 26 let, je dne 9. nov. 1915 na Doberdobski planoti, zadet od sovražne granate, položil svoje mlado življenje na oltar domovine. Še zadnji dan pred svojo smrtjo je pisal pismo svoji ženi, naj mu odpusti vsa razžaljenja in se ji je mlo v molitev priporočal, kakor da bi bil slutil svojo skorajšnjo smrt. In dne 15. marca je prišlo uradno poročilo, da Janeza ni več med živimi. Rajni je bil komaj dve leti poročen. Bil je katoliško-narodnega mišljenja. Huda usoda je zadela celo njegovo družino, a udati se moramo volji Gospodovi. Na svidenje enkrat tam nad zvezdami!

— **Jože Kosi.** Iz Ljutomerške okolice se piše, da je dne 21. oktobra 1915 na italijanskem bojišču padel 21letni Jožef Kosi. Bil je vrli mladenič. N. v m. p.!

— **Ignac Kraner.** Iz Jarenine se poroča: Na južnem bojišču je že dne 11. novembra padel 20letni Ignac Kraner. Tam je prejel na fronti sv. zakramente. Zadnje poročilo je došlo od njega dne 8. nov., tri dni pred smrtjo. Tedaj je bil še popolnoma zdrav. Dragi Ignac, spavaj sladko, spavaj mirno, kakor si je zaslužilo Tvoje mlado, pa lepo življenje. A velika tolažba za nas pa je, da snidemo se nad zvezdami!

— **Franc Plavčak, Stefan Terčič, Gal Polajžer, Janez Roršek, Anton Janžek, Franc Cajzek in Franc Zerk.** Sv. Florijan pod Bočem: Naši padli junaki so še: Franc Plavčak, rojen leta 1892, iz Strojnega sela, je junaka smrti umrl na laškem bojišču dne 27. julija 1915. Drugi, Franc Plavčak, roj. 1896, je padel dne 9. avgusta 1915 pri Siemakovcu, Horodenka v Galiciji. Kot junak je padel ravnotam in isti dan Stefan Terčič. (Janez Roršek, Gal Polajžer se navajata le kot pogrešana.) V epidemični bolnišnici v Košicah je na pljučnici umrl dne 5. febr. 1916 Anton Janžek. V rezervni bolnišnici v Mariboru je umrl 39 let stari mož Franc Cajzek dne 6. febr. 1916. Na polju slave je še padel poddesetnik Franc Zerk, rojen leta 1894. Mi Vas ne pozabimo. Bodi Vam zemljica lahka!

— **Martin Sakelšek.** Prišlo je žalostno poročilo, da je padel Martin Sakelšek že dne 8. novembra 1915 in sicer ravno na njegov rojstni dan. Zadela ga je laška granata in je takoj izdihnil svojo dušo. Doma je bil iz Majberga pri Sv. Vidu pri Ptuj. Rajni zapuščata 73 let staro mater, žalostno ženo in 4 male nepreskrbljene otroke. Bil je skrben oče in priden gospodar. Počivaj v miru na Doberdobski planoti, dragi Martin!

— **Andrej Vervega.** Franc Eger piše z italijanske fronte, da je dne 26. novembra 1915 umrl 24letni pridni mladenič Andrej Vervega iz Radvanja pri Mariboru. Služil je pri slovensko-štajerskem domobranskem pešpolku. Težko je bilo njegovo slovo od doma, kakor bi znal, da se več ne povrne. Naj mu bo lahka tuja zemlja, ki je popila do zadnje kaplje njegovo kri. Andrej, spavaj sladko!

Razne novice.

Duhovniške vesti. Č. g. Anton Stergar, provizor v precesni župnji sv. Magdalene v Mariboru, je imenovan župnikom istotam.

* **Mladinska organizacija.** Cerkevne govore za mladino je imel v Ormožu dne 25. marca in pri Sv. Miklavžu pri Ormožu dne 26. marca profesor dr. J. Hohnjec. Na obeh krajih je bil sprejem novih udov v Marijino družbo.

* **„Kaj delajo trapisti.“** Brat Gabriel Giraud in njegova ustanova v Rajhenburgu. Izdal in založil samostan oo. trapistov v Rajhenburgu, Štajersko. — Knjiga opisuje življenje brata Gabriela, ki se je odpoval na lepšem upom tega sveta ter se je podal v samostan Bogu služiti. Ko je leta 1880 francoska vlada redovnike pregnala, je kupil za izgnance svoje-ga samostana grad Rajhenburg. Tukaj se je torej ustanovil samostan, v katerem je brat Gabriel sveto živel in sveto umrl. Poleg tega podaja knjiga kratko zgodovino cistercijskega reda, razpravlja pomen menihov in samostanov za človeštvo, opisuje zgodovino Rajhenburga itd. Ker pa ima spis namen, seznaniti Slovence z življenjem trapista, ki se ravno o njem širijo med ljudstvom tako čudne govorice, opisuje se v njej natanko življenje v naših samostanih. Brošurana knjiga stane 2 K 50 v. v platno vezana 3 K 50 vin., in se dobiva pri oo. trapistih v Rajhenburgu, Štajersko.

* **Hecendorfova radovednost.** V prejšnjem ed-nu se je mudil na Dunaju načelnik našega generalnega štaba, generalni polkovnik Konrad pl. Hecendorf, da poroča cesarju o vojnem položaju. Po končani avdienci se je podal naš slavnj vojskovodja v neko gostilno v Grünangerjevi ulici, kamor navadno zahaja, kadar se mudi na Dunaju, da povzije svoje opoldansko kosilce. Po končanem kosilu je poklical natakarja, da mu plača kosilo. Predno je odšel, je potrkal natakarja na ramo ter ga smehljaje vprašal: „Dragi Jože, povejte mi sedaj še, kedaj bode konec vojske?“

* **Trikrat odlikovani slovenski junak.** V bolnišnici Rudečega križa v Beljaku je bil odlikovan dne 24. marca četovodja Maksimilijan Paulič iz Buč pri Kozjem, okraj Brežice, z zlato hrabrostno kolajno. Imenovani se je posebno junaško izkazal v bojih pri Bovecu, kjer je bil težko ranjen v pljuča. Sedaj je v bolnišnici in se počuti že precej boljše. Pripomniti je, da je Paulič že tretjokrat odlikovan in sicer z malo in veliko srebrno in sedaj z zlato svetinjo.

* **Sest sinov, dva zeta in dva vnuka** ima v vojni službi Alojzij Rožman iz Dobrave (občina Staro-Novavas na Murskem polju). Imel je osem otrok: šest sinov in dve hčerki, kateri so bili pred vojsko vsi samostojni posestniki. Sedaj služijo: eden kot rezervist, ostalih pet sinov in dva moža njegovih hčer-pa so črnovojniki. Vsi drugi so dosedaj zdravi v domovini, eden je vojni ujetnik iz Przemysla, le njegov vnuk Alojzij Šrajnar se že od mesca julija 1915 pogreša iz jugozahodne fronte. Oče in mati, katera sta stara vsak po 75 let, pravita, da imata upanje v božjo pomoč, da se po srečno končani vojski vsi skupaj zdravi snidejo.

* **Kdo kaj ve?** Pogrešata se od mesca julija l. l. Alojzij Šrajnar in Franc Salamun, oba pešca pri 87. pešpolku, 3.-X. maršstotnija, vojna pošta št. 322. Kdo od njiju kaj zna, se prosi, da blagovoli naznani občinškemu predstojništvu v Stari-Novivasi, pošta Križevci.

* **Pojasnilo zaradi podpor in vzdrževalnin.** — Nekateri so članke, ki so bili zadnji čas po listih o zvišanju podpor, napačno razumeli. Zato nadlegujejo okrajna glavarstva, ki so z delom že itak preobremenjena, z nepotrebnimi prošnjami. Podpore se ne zvišava vsakemu, ki z dosedanjjo podporo težko izhaja. Za osebo nad 8 let staro se dovoli podpore K 1.05, če gostuje, in 70 vin., če ima svojo hišo; za otroke pod 8 leti pa polovica od onih dveh svot. Višja podpora se sploh ne dovoljuje, pač pa se najvišja celotna podpora iz gotovih vzrokov večkrat skreči.

* **Poštni zavoji vojakom na bojišče.** Poštno ravnateljstvo razglasa, da naj odpošiljatelji zasebnih poštinih zavojev vojakom na bojišče priložijo v dotične poštne zavoje naslov odpošiljatelja in tudi naslov prejemalca, kajti pogostoma se pripeti, da postane naslov na poštnem zavoju nečitljiv ali se pa izgubi in dotične pošiljatelj ne more dostaviti naslovljenocu.

* **Ne kupujte vojaških predmetov.** Po poročilu, ki je došlo na c. in kr. armadno poveljstvo, prodajajo osebe mostva potnih formacij oblačila, posebno čevlje, civilnemu prebivalstvu. Ne glede na to, da, če bi se v resnici dogajale take protipravne prodaje ali celo v večjem obsegu uresničevale, bi kupci ne samo postali sokrivi oškodovanja eraria in oškodovanja pripravljenosti čet, se jih tudi lahko zasleduje po §